

Sygn. akt I C 2888/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny

Przewodniczący sędzia Karol Dryjański

Protokolant Sekr. Sąd. Marta Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2019 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Gminnej Spółce (...) w R.

o przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego i zakazanie naruszeń oraz o zapłatę

1. oddała powództwo o przywrócenie do stanu poprzedniego nieruchomości położonej w R. oznaczonej numerem geodezyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą (...) i zakazanie naruszeń;
2. w pozostałym zakresie odrzuca pozew;
3. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Koninie) na rzecz adw. M. W. prowadzącej kancelarię w K. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Karol Dryjański

Sygn. akt I C 2888/17

UZASADNIENIE

S. K. wniósł o:

- 1) nakazanie pozwanej Gminnej Spółce (...) w R. przywrócenia nieruchomości powoda do stanu poprzedniego poprzez zasypanie rowu melioracyjnego wykonanego bez podstawy prawnej (bez wydania niezbędnej decyzji) i zakazanie pozwanemu dalszych naruszeń,
- 2) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6.000 zł tytułem zwrotu nakładów na nieruchomość niezbędnych z uwagi na wykonanie rowu (kwota 3.000 zł) oraz tytułem utraty wartości nieruchomości na skutek wykonania rowu melioracyjnego (kwota 3.000 zł) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że jest właścicielem nieruchomości położonych w gminie R., oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą (...). Zdaniem powoda na jego nieruchomości bez wiedzy i zgody właściciela oraz bez niezbędnych decyzji zostały posadowione urządzenia melioracyjne. Powód nie posiada dojazdu do swojej działki (...), a po to by dojechać do działki (...) wybudował

przepust na kanale za kwotę 3.000 zł. Próbował również doprowadzić do likwidacji rowu melioracyjnego na swojej nieruchomości, jednak żaden organ nie poczuwał się do tego, by usunąć przedmiotowy rów. Zdaniem powoda skoro pozwana jest administratorem przedmiotowego rowu melioracyjnego i ponosi za niego konsekwencje, to ona powinna doprowadzić do jego usunięcia, niedopuszczalnym jest bowiem, by skutki bezprawności organów państwa zostały w całości przerzucone na obywatela, który nie miał żadnego wpływu na działanie czy zaniechanie władzy.

W pozwie nie wskazano podstawy prawnej żądań powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, że zobowiązana jest do utrzymywania urządzeń wodnych, a nie do ich likwidacji. To właściciel powinien ujawnić urządzenie melioracyjne w zasobach geodezyjnych i wystąpić o jego legalizację.

W piśmie z dnia 23.08.2019 r. powód wniósł dodatkowo o nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia woli o następującej treści Gminna Spółka (...) w R. kupuje od S. K. nieruchomość niezabudowaną obejmującą działki gruntu nr (...), o powierzchni 0,5325 ha, położoną w gminie R., dla której Sąd Rejonowy w K. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) za cenę 400.000,00 zł (czterysta tysięcy złotych)”.
Podczas rozprawy w dniu 16.09.2019 r. pełnomocnik powoda cofnął pismo z dnia 23.08.2019 r. i podtrzymał żądania zawarte w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

S. K. jest właścicielem nieruchomości położonych w R., o łącznej powierzchni 0,5325 ha, oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), dla których Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą (...).

Powód nabył nieruchomości objęte księgą wieczystą (...) na podstawie umowy przekazania posiadania i własności gospodarstwa rolnego z dnia 28.07.1981 r. od swojej matki Z. K..

Z prawem własności związane jest prawo służebności drogi koniecznej polegające na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) objętą księgą wieczystą nr (...) na rzecz każdorazowego właściciela działki nr (...).

Na połowie powierzchni grunty powoda nie są od kilku lat wykorzystywane rolniczo.

Część działki nr (...) od strony południowej do wysokości granicy z działką sąsiednią oznaczoną numerem (...), położona jest na terenie nierównym, gdzie bez uprzedniego zniwelowania nie nadaje się do rolniczego użytkowania i porośnięta jest wysokimi chwastami.

Obie działki objęte pozwem mają dostęp do drogi publicznej. Działka oznaczona numerem (...) przylega od strony południowej bezpośrednio do drogi kategorii gminnej o nawierzchni żużlowej. Przez tę działkę można dojechać do działki nr (...). Działka nr (...) ma zapewniony dojazd od strony północnej do drogi asfaltowej kategorii powiatowej poprzez ustanowioną służebność drogi koniecznej przez działkę nr (...).

dowód: bezsporne, zeznania S. K. k. 82, opinia biegłego M. S. k. 97 - 121

W granicy działek (...), poza pasem ziemi o szerokości 6 m od strony południowej, tuż przy granicy z działką (...), umożliwiającym przejazd z działki nr (...) na działkę (...), znajduje się rów melioracyjny zajmujący powierzchnię około 0,04 ha.

Jest to rów osączający oznakowany symbolem (...), który został wykonany w trakcie melioracji prowadzonej na terenie gminy R. w okresie od 01.04.1970 r. do 30.11.1971 r. Inwestycja była poprzedzana zebraniem wiejskimi.

W czasie wykonywania inwestycji działki (...) stanowiły jedną działkę o numerze (...). Dojazd do niej był zapewniony od strony południowej. Następnie działka (...) uległa podziałowi na działki o numerach (...).

Rów nie został ujawniony w ewidencji gruntów.

Ubytek wartości nieruchomości w następstwie wykonania rowu wynosi 1.500 zł, a wynikający z tej samej przyczyny roczny wzrost kosztów obróbki nieruchomości wynosi 360 zł.

W czasie powstania rowu melioracyjnego powód i jego matka (ówczesna właścicielka nieruchomości) mieszkali w D.. Przedmiotowe nieruchomości były wówczas wydierżawione.

Powód zaczął uprawiać przedmiotowe nieruchomości w 1981 r.

dowód: pismo z dnia 21.05.2015 r. k. 24, pismo z dnia 07.09.2015 r. k. 25 – 26, pismo z dnia 08.03.2016 r. k. 30 – 31, zeznania S. K. k. 82, opinia biegłego M. S. k. 97 - 121

W 2013 r. powód w celu umożliwienia sobie dojazdu do działki nr (...) od strony północnej po odbudowaniu rowu melioracyjnego (...) wykonał przepust mostowy na tym rowie. Pozwana wyraziła zgodę na jego budowę w dniu 21.10.2013 r. Powód wystąpił o wydanie zgody w piśmie z dnia 13.02.2013 r.

Jest to przepust o długości 6 m i średnicy rury wykonanej z PCV 600 mm.

Wartość nakładów na wybudowanie przepustu wyniosła 4.206,11 zł Aktualna wartość przepustu (przy uwzględnieniu stopnia zużycia) wynosi 3.785 zł.

dowód: pismo z dnia 07.09.2015 r. k. 25 – 26, zeznania S. K. k. 82, opinia biegłego M. S. k. 97 - 121

W 2014 r. Gminna Spółka (...) w R. oczyściła rów melioracyjny na nieruchomościach powoda.

dowód: zeznania S. K. k. 82

Pismem z dnia 06.05.2014 r. powód zwrócił się do Burmistrza (...) R. o spowodowanie likwidacji rowu melioracyjnego na działkach (...).

W odpowiedzi w piśmie z dnia 03.06.2014 r. poinformowano powoda, że dla likwidacji rowu melioracyjnego niezbędne jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego od właściwego starosty, przy czym uzyskanie pozwolenia należy do właściciela gruntów, na których znajduje się urządzenie melioracyjne.

Pismem z dnia 04.12.2014 r. powód zwrócił się do Gminnej Spółki (...) w R. o przedstawienie dokumentów potwierdzających jego zgodę na wykonanie rowu melioracyjnego, dokumentów geodezyjnych i pozwolenia wodnoprawnego na jego budowę. Jednocześnie powód wezwał pozwaną do niezwłocznego zasypania rowu melioracyjnego, ewentualnie o wykonanie jego podziemnego drenażu.

W piśmie z dnia 08.01.2015 r. podpisanym przez zastępcę Burmistrza (...) R. poinformowano powoda, że przedmiotowy rów melioracyjny powstał w latach siedemdziesiątych w ramach melioracji prowadzonej przez Powiatowy Inspektorat (...) (...) w K., a Gmina R. nie realizowała żadnych zadań mających na celu wybudowanie przedmiotowego rowu, który podlega działaniom Gminnej Spółki (...) w R..

Pismem z dnia 18.01.2015 r. 18.01.2015 r. powód zwrócił się do Starosty (...) o usunięcie urządzeń melioracyjnych z jego nieruchomości, a jeśli jest to konieczne – o wszczęcie postępowania zmierzającego do aktualizacji danych ewidencyjnych poprzedzających likwidację rowu.

Pismem z dnia 23.02.2015 r. powód zawiadomił (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. o samowoli budowlanej polegającej na wykonaniu bez jego wiedzy i zgody rowu melioracyjnego na granicy działek (...) i wniósł o wszczęcie

postępowania administracyjnego w tej sprawie. Zdaniem powoda samowola budowlana na jego działkach została dokonana przez Gminną Spółkę (...) w R..

W odpowiedzi (...)Inspektor Nadzoru Budowlanego poinformował powoda, że w wyniku kontroli przeprowadzonej w dniu 14.05.2015 r. nie stwierdzono naruszenia Prawa budowlanego w zakresie objętym właściwością organu nadzoru budowlanego.

W piśmie z dnia 07.09.2015 r. powód zwrócił się do Starosty (...) o interwencję i spowodowanie, aby pozwana zasypała lub wykonała drenaż rowu na jego nieruchomości.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 24.09.2015 r. poinformowano powoda, że przedmiotowy rów melioracyjny nie jest ujawniony w zasobach geodezyjnych i dlatego nie można wnioskować o jego likwidację.

dowód: pismo z dnia 06.05.2014 r. k. 15, pismo z dnia 03.06.2014 r. k. 16, pismo z dnia 04.12.2014 r. k. 17, pismo z dnia 08.01.2015 r. k. 18, pismo z dnia 18.01.2015 r. k. 19 – 21, pismo z dnia 23.02.2015 r. k. 22 – 23, pismo z dnia 21.05.2015 r. k. 24, pismo z dnia 07.09.2015 r. k. 25 – 26, pismo z dnia 24.09.2015 r. k. 28, pismo z dnia 15.03.2016 r. k. 29, pismo z dnia 08.03.2016 r. k. 30 - 31

Gminna Spółka (...) w R. została wpisana do księgi wodnej województwa (...) prowadzonej w Urzędzie (...)w K. w dniu 03.05.1977 r.

dowód: pismo z dnia 24.09.2015 r. k. 28

Sąd dał wiarę zeznaniom S. K., były bowiem spójne i logiczne, a pozostały materiał dowodowy nie dał podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Sąd uwzględnił wyniki opinii biegłego z dziedziny rolnictwa M. S., treść opinii wskazuje bowiem na to, że biegły wnikliwie przeanalizował okoliczności istotne dla wyników jego opracowania, a sformułowane przez niego wnioski są zrozumiałe i w logiczny sposób wynikają z ustaleń, które legły u ich podstaw. Sąd miał nadto na względzie doświadczenie biegłego w sporządzaniu opinii z zakresu objętego zleceniem sądu. Dodać należy, że opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony.

Pozostałe dokumenty w oparciu o które sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Jak uprzednio wskazano strona powodowa nie wskazała podstawy prawnej żądań zawartych w pozwie.

Treść żądania przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego i zakazania naruszeń wskazuje, że powód opiera swoje żądanie na art. 344 § 1 kc, zgodnie z którym przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyja korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia (art. 344 § 2 kc).

Okolicznością bezsporną był fakt, że na nieruchomościach położonych w R., oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) znajduje się rów melioracyjny (...) posadowiony w latach 1970 – 1971. W trakcie postępowania powód zeznał, że rozpoczął uprawiać te nieruchomości w 1981 r., ponadto w aktach sprawy znajduje się pismo powoda z dnia 13.02.2013 r., w którym zwraca się do Gminnej Spółki (...) o pozwolenie na budowę mostku na działce nr (...). Pozew w niniejszej sprawie został wytoczony 20.12.2017 r., nie ulega zatem wątpliwości, że nastąpiło to po upływie roku od wykonania

rowu, jak również po upływie roku od powzięcia przez powoda wiadomości o istnieniu na jego nieruchomościach tego urządzenia.

Dodać należy, że jak wynika z pisma z dnia 24.09.2015 r. (k. 28 akt) Gminna Spółka (...) w R. powstała w maju 1977 r., a zatem po upływie 6 lat od wykonania przedmiotowego rowu melioracyjnego. Jednostką organizacyjną realizującą zadanie w ramach którego wykonano przedmiotowe urządzenie był (...)Inspektorat (...)Melioracji w K..

W ocenie sądu nie sposób zarazem traktować pozwanej jako podmiot na którego korzyść nastąpiło naruszenie posiadania. Istnienie urządzeń melioracyjnych na terenie działania spółki wodnej powoduje nałożenie na nią obowiązku utrzymywania tych urządzeń zamiast właściciela gruntu, na którym znajdują się te urządzenia (art. 205 ustawy z dnia 20.07.2017 r. Prawo wodne, poprzednio art. 77 ustawy z dnia 18.07.2001 r. Prawo wodne). Spółki wodne nie działają w celu osiągnięcia zysku, a ich celem jest zaspokajanie wskazanych przepisami ustawy potrzeb w zakresie gospodarowania wodami (art. 441 ust. 1 ustawy z dnia 20.07.2017 r.; art. 164 ust. 1 ustawy z dnia 18.07.2001 r.).

Zgodnie z art. 222 § 2 kc przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

W ocenie sądu żądanie wskazane w punkcie 1 pozwu nie znajduje uzasadnienia również w świetle treści art. 222 § 2 kc.

I w tym wypadku podkreślić należy, że przedmiotowe urządzenie melioracyjne znalazło się na nieruchomościach powoda zanim powstała pozwana spółka. Pozwana ma przy tym obowiązek utrzymywania tego urządzenia w należyтым stanie. Realizacja obowiązku ustawowego (obecnie art. 205 ustawy z dnia 20.07.2017 r. Prawo wodne) nie może być traktowana jako naruszenie prawa własności.

Dodać przy tym należy, że jak wynika z pisma (...)Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z dnia 21.05.2015 r. organ ten w zakresie wykonania przedmiotowego rowu melioracyjnego nie stwierdził naruszenia prawa w zakresie objętym swoją właściwością. Co więcej przez ponad 40 lat od wykonania tego rowu legalność jego posadowienia na nieruchomościach należących obecnie do powoda nie była kwestionowana.

Pamiętać przy tym należy, że legalizacja urządzenia wodnego następuje obecnie w trybie art. 190 ustawy z dnia 20.07.2017 r., a kwestia wydawania pozwoleń wodnoprawnych i zgłoszeń wodnoprawnych jest uregulowana w art. 399 – 424a ustawy dnia 20.07.2017 r.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Żądania zgłoszone w punkcie 2 pozwu (zasądzenie kwoty 6.000 zł tytułem zwrotu nakładów na nieruchomość niezbędnych z uwagi na wykonanie rowu oraz tytułem utraty wartości nieruchomości na skutek wykonania rowu melioracyjnego) mają charakter roszczenia odszkodowawczego, tymczasem zgodnie z art. 469 ust. 1 ustawy z dnia 20.07.2017 r. Prawo wodne w sprawie naprawienia szkód innych niż szkody będące skutkiem okoliczności określonych w art. 222 ust. 3 i art. 223 ust. 1, powstałych w szczególności w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego albo dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego, prawo dochodzenia roszczeń przed sądami powszechnymi przysługuje po wyczerpaniu trybu, o którym mowa w ust. 3.

Prawo dochodzenia roszczeń, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wyłącznie szkodę rzeczywiście poniesioną (art. 469 ust. 2 powołanej ustawy).

Na żądanie poszkodowanego odpowiednio właściwy organ Wód Polskich albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a jeżeli szkoda nie jest następstwem wykonywania pozwolenia wodnoprawnego albo dokonania zgłoszenia wodnoprawnego - właściwy wojewoda, ustala wysokość odszkodowania, w formie pieniężnej, w drodze decyzji (art. 469 ust. 3 powołanej ustawy).

W terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 3, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego (art. 469 ust. 4 powołanej ustawy).

Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku niewydania decyzji, o której mowa w ust. 3, przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego (art. 469 ust. 5 powołanej ustawy).

Z powołanego wyżej art. 222 ust. 3 ustawy z dnia 20.07.2017 r. wynika, że właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi w wyniku nieprzestrzegania przepisów ustawy przez właściciela wód lub właściciela urządzenia wodnego przysługuje odszkodowanie na warunkach określonych w art. 472.

Z kolei z art. 223 ust. 1 ustawy z dnia 20.07.2017 r. wynika, że jeżeli śródlądowe wody płynące lub wody morza terytorialnego albo morskie wody wewnętrzne zajmą trwale, w sposób naturalny, grunt niestanowiący własności właściciela wód, grunt ten z chwilą zajęcia staje się z mocy prawa własnością właściciela wód.

Jak wynika z powyższego dla dochodzenia przed sądem powszechnym roszczeń zgłoszonych przez powoda w punkcie 2 pozwu niezbędne jest wyczerpanie drogi administracyjnej, która nie została nawet wszczęta.

Możliwość dochodzenia odszkodowania jest również przewidziana w art. 204 ustawy z dnia 20.07.2017 r. Zgodnie z art. 204 ust. 1 ustawy w przypadku wykonania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe w trakcie robót związanych z wykonywaniem urządzeń melioracji wodnych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, 1104, 1629 i 2073), z tym że roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu szkody.

Zgodnie z art. 199 ust. 2 ustawy urządzenia melioracji wodnych mogą być wykonywane na koszt Skarbu Państwa, w tym przy udziale środków, o których mowa w ust. 3, za zwrotem, w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów, na które te urządzenia wywierają korzystny wpływ, zwanych dalej „zainteresowanymi właścicielami gruntów”.

Strona powodowa nie wykazała jakoby w niniejszej sprawie znalazł zastosowanie art. 199 ust. 2 powołanej ustawy, dodać przy tym należy, że zgodnie z art. 204 ust. 2 tej ustawy zainteresowanemu właścicielowi gruntu nie przysługuje odszkodowanie za zajęcie gruntu pod urządzenia melioracji wodnych, a także za szkody w uprawach rolnych, związane z wykonywaniem tych urządzeń, jeżeli szkody te powstały przy prawidłowej organizacji i technologii robót.

Odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 204 ustawy z dnia 20.07.2017 r. był art. 76 ustawy z dnia 18.07.2001 r. Zgodnie z art. 76 ust. 1 tej ustawy w przypadku wykonania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych na podstawie art. 74, właścicielowi gruntu przysługiwało, z zastrzeżeniem ust. 2, odszkodowanie za szkody powstałe w trakcie robót związanych z wykonywaniem urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, na zasadach określonych w ustawie, z tym że roszczenie o odszkodowanie przedawniało się z upływem trzech miesięcy od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu szkody.

Zainteresowanemu właścicielowi gruntu nie przysługiwało odszkodowanie za zajęcie gruntu pod urządzenia melioracji wodnych szczegółowych, a także za szkody w uprawach rolnych, związane z wykonywaniem tych urządzeń, jeżeli szkody te powstały przy prawidłowej organizacji i technologii robót (art. 76 ust. 2 ustawy).

W poprzednio obowiązującej ustawie Prawo wodne kwestia dochodzenia odszkodowania była uregulowana w art. 185 – 188.

Zgodnie z art. 186 ust. 1 tej ustawy w sprawie naprawienia szkód innych niż określone w art. 16 ust. 3 (dotyczył gruntów zalanych podczas powodzi) i art. 17 ust. 1 (dotyczył zajęcia gruntów przez wodę płynącą lub wodę morską) droga sądowa przysługiwała po wyczerpaniu trybu, o którym mowa w ust. 3.

Naprawienie szkody, o której mowa w ust. 1, obejmowało pokrycie strat poniesionych przez poszkodowanego (art. 186 ust. 2).

Na żądanie poszkodowanego organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, a jeżeli szkoda nie była następstwem pozwolenia wodnoprawnego - właściwy marszałek województwa, ustalał wysokość odszkodowania w drodze decyzji; decyzja była niezaskarżalna (art. 186 ust. 3).

Stronie niezadowolonej z ustalonego odszkodowania przysługiwała droga sądowa; droga sądowa przysługiwała również w przypadku niewydania decyzji przez właściwy organ w ciągu trzech miesięcy od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego (art. 186 ust. 4).

Pozew w niniejszej sprawie wpłynął do sądu w dniu 27.12.2017 r., podczas gdy ustawa z dnia 20.07.2017 r. Prawo wodne weszła w życie w powoływanej części w dniu 01.01.2018 r., zastępując ustawę z dnia 18.07.2001 r. Prawo wodne.

W konsekwencji stwierdzić należy, że droga sądowa dla dochodzenia roszczeń opisanych w punkcie 2 pozwu jest niedopuszczalna, wskutek czego zastosowanie znajduje art. 199 § 1 pkt 1 kpc, zgodnie z którym sąd w takiej sytuacji odrzuca pozew.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 kpc orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Żądania zgłoszone w pozwie nie zostały uwzględnione w żadnej części, dlatego też należało traktować powoda jako stronę przegrywającą sprawę.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc). Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 kpc).

Pozwana wygrała sprawę w całości, dlatego też należało w całości uwzględnić jej wniosek o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania. Pozwana poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 3.617 zł, na co złożyły się:

- a) wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych),
- b) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

Powód był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu będącego adwokatem. Pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi. Koszty te wyniosły 2.952 zł, na co złożyły się opłata w kwocie 2.400 zł (§ 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu) powiększona o 23% podatku VAT (§ 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

sędzia Karol Dryjański